

Mindre Meddelelser.

Internationale Amerikanistkongresser.

Prof., Dr. Albrecht Penck, Universitetet i Berlin, skriver herom i „Forschungen und Fortschritte“ April 1931:

Disse Kongresser stiftedes i Nancy 1875 for at danne et Bindeled mellem de forskellige Lande paa Amerikanistikens Omraade. Kongressernes Organisation er meget simpel; den lægger Hovedvægten paa det Arbejde, der udføres af Organisationskomiteen i den By, hvor Forsamlingen finder Sted. Det er udelukket, at to paa hinanden følgende Kongresser kan afholdes i samme By, og der skal afholdes en Kongres hvert andet Aar. Før Krigen brød ud, havde der været afholdt 20 Kongresser, næsten regelmæssig hvert andet Aar, én Gang i 2 paa hinanden følgende Aar; én Gang har Mellemløbet mellem 2 Kongresser — den 11. i Mexiko og den 12. i Paris — voxet til 5 Aar. Krigen forårsagede en 12-aarig Afbrydelse af Kongresserne. Den 21. fandt Sted 1924 i 2 Byer, først i Haag og i umiddelbar Tilslutning dertil i Göteborg, med Vilje hos 2 neutrale Magter. Tyskerne deltog i disse Kongresser, og der afholdtes tyske Foredrag. Den 22. Kongres fandt Sted i Rom; der var atter stor Tilslutning fra Tyskland, og Tysk kom hurtigt i Forgrunden ved Forhandlingerne. Der blev ikke foretaget noget Forsøg paa at lægge Kongressen under „Conseil de recherches“. Bestemmelserne indeholder intet om, hvilke Sprog, der skal bruges ved Forhandlingerne og i de offentlige Arbejder. I Praksis spiller det Sted, hvor Kongressen afholdes, en fremragende Rolle. Ved 23. Kongres i New York har mange Tyskere for at blive forståede talt Engelsk, medens Tysk var fremherskende ved Forhandlingerne paa 24. Kongres i Hamborg 1930. Der høres selvfølgelig ogsaa overalt meget Spansk. Kongressens Love forudsætter Etablering af nationale Foreninger i de enkelte Lande. Den „Deutsche Amerikanisten-Vereinigung“ dannedes 1924 af tysktalende Amerikanister paa Kongressen i Göteborg. Den har sit Sæde i Würzburg.

Antarktis.

Under Henviisning til „Geogr. Tidsskr.“, Marts 1931, Side 45 nederst, fremsættes her — omtrent ordret — den Rapport*), som Lederen af den britiske, australske og new-zealandske „Discovery“ Expedition, Sir Douglas Mawson, har afgivet om det paa Togtet til Enderby Land og Mc.Robertsons Land udførte Arbejde i Sæsonen 1929—30.

„Discovery“ ankom til Capetown 7. Oktober 1929, blev udrustet til det særlige Formaal og afsejlede 10. Oktober med en hel Stab af Videnskabsmænd.

*) Denne Beretning og Artiklen i Geogr. Tidsskr. 1931, Side 45, stemmer ikke altid overens.

Skibet passerede Crozet Islands 2. November og naaede Kerguelen Islands 12. November.

24. November drog „Discovery“ herfra med Kurs for Heard Islands, som den naaede 26. November. En Del af Expeditionen gik i Land og udførte Opmaalings- og andre videnskabelige Arbejder til 3. December, hvorefter Togtet gik videre mod Syd.

Den 7. December paa $58^{\circ} 47'$ S. Bredde og $77^{\circ} 43'$ Ø. Længde mødte vi en Masse Isbjerge. Pakisen traf vi den 8. December paa $60^{\circ} 17'$ S. Bredde og $77^{\circ} 50'$ Ø. Længde; den tog til Dag for Dag, og Bevægelsen mod Syd holdt op i sydl. Bredde $65^{\circ} 41' 30''$.

Isforholdene her var meget ugunstige, hvorfor der blev bestemt, at der skulde arbejdes mod Vest.

Det tog lang Tid at faa Flyvemaskinerne monterede, thi Vejrforholdene var vanskelige. Først 31. December blev den første Flyvning udført, men fra nu af var Aeroplanet den bedste Hjælp ved Udførelsen af Expeditionens geografiske Arbejder. Vor Position var da $66^{\circ} 10'$ S. Bredde og $65^{\circ} 10'$ Ø. Længde.

Fra Flyvemaskinen iagttoges Land i Syd hinsides Isflagerne. Vejret hindrede yderligere Undersøgelser, og Skibet fortsatte mod Vest. 4. Januar (Position $66^{\circ} 35'$ S. Bredde, $61^{\circ} 17'$ Ø. Længde) angav Lodskud paa 552 Favne, at der var Land i Nærheden, men tæt Pakis i Syd hindrede Bevægelse frem i den Retning.

Vejret blev bedre, og 5. Januar foretoges Rekognoscering pr. Aeroplan, 4000 Fod Højde. Landet strakte sig mod Øst og Vest. Kystlinien ansloges at være ca. 30 miles borte mod Syd; megen Pakis i Vandet. Denne Landstrækning og det Land, som vi iagttog den 31. December, kaldte vi *Mac Roberts Land* til Erindring om hans store Hjælp ved Skibets Udrustning.

Herefter fulgte slet Vejr i mange Dage, og Skibet drev mod Vest. 12. Jan. Morgen ($66^{\circ} 31'$ S. Bredde, $57^{\circ} 43'$ Ø. Længde) var Kemp Lands toppede Isskraaning meget nær. Der havde indtil da været noget mystisk ved denne Plads, som var blevet rapporteret noget uklart af en Sælfanger i 1833. Den antarktiske Kystlinie er her og længere mod Vest ikke nær saa fyldt med Pakis som længere mod Øst i den Region, som „Discovery“ havde passeret i forrige Maaned.

Den 13. Januar bestemtes Beliggenhed m. m. af en Gruppe smaa Øer, som dannede Fastlandets Kyst saaledes, at Skibe kom i Læ for den fremrykkende Pakis, som heldigvis var mindre her i Nærheden. Der fremkommer herved paa dette Sted den bedste Vej til en Havn.

Den største af de smaa Øer er en sort Klippemasse, der naar en Højde af 800 Fod og er en fuldstændig Modsætning til den isdækkede Kyst, fra hvilken den kun er skilt nogle hundrede Yards. Vi kaldte den *Proclamation Island*; en Flagstang blev rejst paa Toppen, og dette antarktiske Land blev formelt taget i Besiddelse for Kronen.

I det vi sejlede mod Vest langs et snevert Bælte Pakis, kunde vi holde Forbindelse med Kystlandet saa langt som omtrent til $45.$ Meridian. Ø. for Greenwich. Landet her blev kortfattet rapporteret af Biscoe i 1831 og er senere gaaet under Navn af Enderby Land. Det er et Højland, indfattet i et Is-Plateau, gennem hvilket mange Bjergtoppe stikke frem; af disse synes nogle at naa helt op til 7000 Fods Højde. Den højeste Top, der virkelig blev maalt, var dog kun 6100 Fod.

14. Januar Aften blev vi meget overraskede ved at møde det norske Expeditions-Skib *Norvegia*, der gik mod Øst langs Kanten af Pakisen omtrent

66° 22' S. Bredde og 47° Ø. Længde. Det var stærkt ladet med Kul og under Bevægelse fremad for at undersøge Enderby Land. Kaptajn Riiser Larsen kom ombord efter vor Indbydelse, og vi meddelte ham, at vi allerede havde undersøgt og kortlagt Kystlinien i Hundreder af miles mod Øst. Efter nogen Diskussion, i hvilken vi foreslog dem, at de skulde holde sig til Egnen, der laa Vest for den 40. Meridian, Ø. for Greenwich; vi skulde til Gengæld tage os af den Strækning, der laa Ø. for nævnte Meridian. Mødet endte meget fredeligt. Næste Dag vendte Nordmændene og sejlede forbi os mod Vest.

Paa denne Tid var vi omtrent naaet til den 45. Meridian; vi vendte saa og gik tilbage mod Øst for at foretage nærmere Undersøgelser i Enderby Land.

Vi fik nu nogle Dage med stærk Blæst. Capt. Davis rapporterede, at vor Kulreserve var gaaet ned til ca. 120 Tons, hvilket dannede Grænsen for det, han mente vi maatte have for at være sikre paa at kunne faa Skibet tilbage til en Kulhavn. Dette var mig en stor Skuffelse; thi paa et tidligere Tidspunkt paa Rejsen havde vi været enige om, at 80 Tons vilde være nok. Som Følge heraf var der kun levnet os en kort Tid til at samle Efterretninger, før vi maatte skynde os til Kerguelen Island, hvor vi havde Kuldepot.

25. Januar og 26. Januar foretog vi en Del Flyvninger i Nærheden af Proclamation Island; paa en af disse kastede jeg et Flag ned paa Enderby Lands Isskraaninger.

26. Januar om Aftenen meldte Capt. Davis mig, at Grænsen — 120 Tons Kul — var naaet, og at han ikke kunde sejle længere frem i Antarktis' Vande, men var ifærd med at tage Kurs mod Kerguelen Island.

Omtrent paa dette Tidspunkt blev det stadfæstet, at den sydafrikanske Hvalbaad „Radioline“ sejlede mod Syd. Jeg underrettede dens Fører, M. Olsen, om Beliggenheden af en udmærket Plads med Hvaler, som vi havde set indenfor 200 miles fra vor Position den 26. Januar. „Radioline“ meldte mig, at de vilde sejle derhen for at fange Hvaler. Jeg forsøgte at faa det ordnet saaledes, at Discovery kunde faa Kul fra „Radioline“; M. Olsen gik ind herpaa efter megen Tøven; Capt. Davis ansaa det for meget vanskeligt at forsyne Discovery med Kul i aaben Sø, hvorfor Anmodningen blev taget tilbage. Vi naaede Kerguelen 8. Februar, og først 20. Februar var Kulforsyningen kompletteret.

Da Capt. Davis var imod et Forslag om at gøre et kort Ophold paa Antarktis' Kyst en route mod Australien, ordnedes det saaledes, at vi skulde sejle over Heard Island, haabende at faa Kystliniens Kortlægning fuldstændiggjort. Dette Forslag blev ikke til noget p. Gr. a. stærke Storme, som gik hen over Kerguelen Island, og det saa ud til, at Vinteren var begyndt her i Slutningen af Februar.

Da Vejret den 2. Marts var blevet lidt bedre, satte vi Kursen mod den sydvestligste Del af Australien. Vi var 21. Marts i Nærheden af Albany og 31. Marts i Adelaide. Overfarten over the Bight tog længe som Følge af en usædvanlig Storm fra Ø.

Efter at have losset Størstedelen af de naturhistoriske Samlinger, som skulde oplagres i Adelaide, gik „Discovery“ 3. April mod Melbourne, som vi naaede den 8. April.

Paa Togtet blev følgende Undersøgelser foretagne og følgende Resultater opnaaede:

Antarktis er paa 28 Længdegrader mellem 45° og 73' (østl. Længde, Greenwich) enten blevet kortlagt eller skitseret. Det synes, at dette Land er en Del

af den store kontinentale Blok, som optager den største Del af Omraadet omkring Sydpolen. De Omraader, som er bleven undersøgt og kortlagt, omfatter det nye Omraade, kaldet *Mac Robertson Land*, og Land mere vesterpaa: *Kemp Land* og *Enderby Land*; Nogle af disse Strækninger var, skønt der for 100 Aar siden blev indberettet løseligt om dem, aldrig senere blevne fastlagt. Hele dette Land og de ud for Kysten liggende Øer er tagne i Besiddelse for Kronen.

Der er i saa høj Grad som mulig blevet samlet Prøver af de Mineralier, Bjærgarter o. s. v., hvoraf disse Lande bestaar, til nærmere Undersøgelse. Disse Samlinger og Samlinger fra den besøgte Del af de sub-antarktiske Øer løber op til flere Tons.

Der er taget omtrent 1000 Lodskud ud for den antarktiske Kyst over 35 Længdegrader, hvor der aldrig tidligere var foretaget Undersøgelser. Der blev ogsaa foretaget Undersøgelse af Havbunden ved the *Crozet Island*, *Kerguelen Island* og i the *Great Australian Bight* samt langs den Vej, som „*Discovery*“ fulgte.

Rapporter om Ankerpladser og Farer for Skibsfarten er under Udarbejdelse, og man har faaet udtømmende hydrologiske Data, omfattende Havstrømmene og Vandets kemiske Sømmensætning fra Overfladen til de største Dybder paa de Steder, som Expeditionen har besøgt. I dette Arbejde er der specielt taget Hensyn til saadanne betingende Faktorer, som giver Oplysning om Steder med værdifulde Fiskerier. De forskellige Data er indsamlede saaledes, at der ved fremtidige Observationer, som kan gøres paa næste Togt, vil blive tilstrækkeligt Materiale til en storartet Fremstilling af de maritime Forhold i det store Ocean til det sydlige Australien og det tilgrænsende Indiske Ocean.

Fordelingen af den sydlige Pakis og dens Bevægelser er fuldstændig fremstillet som en Fører for Navigatører, som skal drive Erhverv i disse Farvande.

Bevægelsen mod Nord af koldt Overfladevand har været Genstand for særlige Undersøgelser af Hensyn til mulig Indflydelse paa Australiens Klima. I denne sidste Hensigt har man ogsaa foretaget meteorologiske Observationer i saa høj Grad som mulig, omfattende Undersøgelser af Luften ved Hjælp af Balloner, der var oppe i en Højde af ca. 50,000 Fod.

Biologiske Studier foretoges meget intensivt paa hele Togtet, saaledes regelmæssige Observationer m. H. t. Hvaler, Sæler og Fugleliv, og Skibet maatte ofte stoppe op, naar der skulde foretages Stationsarbejde, omfattende Plankton, Nekthon og Benthos. Af disse Data vil man kvantitativt kunne angive Mulighed for Fiskeri i den besøgte Egn og dennes relative Rigdom af økonomisk værdifulde Produkter.

Uden nærmere Undersøgelse kan det nu definitivt fastslaas, at der kan drives en meget værdifuld Hvalfangst ud for Kysten af *Enderby Land*. Vi var i Stand til i Tide at underrette det britiske Hvalskib „*Radioline*“ herom, saa det kunde tage Del i den sidste Sæson. Det saa ud, som om det norske Expeditionsskib „*Norvegia*“ sejlede derind samtidig med os.

I de følgende 5 Aar vil denne Fangst uden Tvivl afgive Produkter, der er Millioner af Pund værd, og denne Opdagelse alene er mere værd end Omkostningerne ved hele vor Expedition.